

**ВЪЛШЕБНИТЕ ЗЕМИ НА
МИДЕНДХИЛ**

**МИСИЯТА
НА ПОСЛЕДНИЯ ПАЗИТЕЛ**

Книга първа

От ДАВИДЕ СИМОН МАДЗОЛИ

Превод от италиански Весела Лулова Цалова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *La Missione Dell'Ultimo Custode*
Copyright © 2013 Sperling & Kupfer Editori S.p.A.

All rights reserved.

Превод Весела Лулова Цалова

Редактор Руми Иванова

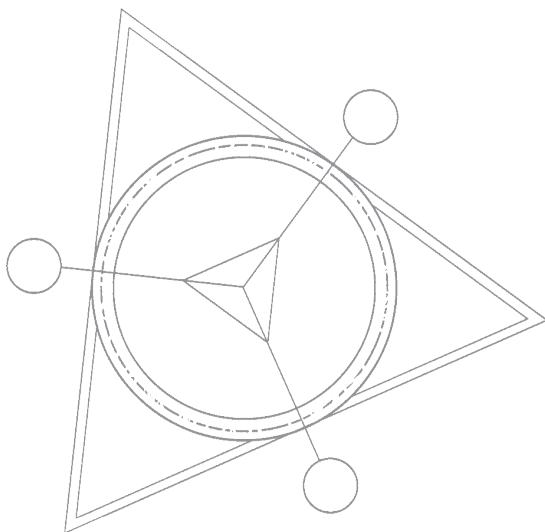
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014
ISBN 978-954-27-1326-5

На Леонардо и Аличе

Тоскана, днес

Пролог

ВАХАЛА

-Шамбаллаа!

При тази команда, двете крила на позлатената врата се отварят и храмът се изпълва с лунна светлина.

Мъжът напредва към центъра на кръглата зала. Силното му тяло е обвито в дълга тъмна мантия, а лицето му е скрито в широката качулка. Покритите му с кръв ръце лежат една върху друга върху корема му, а очите му са като две топлийки, които проблясват в тъмнината, обгърнала лицето му. Примъква се, куцайки, за да спре в средата на огромната ротонда. Пред погледа му пулсира обвитият в светлина Камък Могонис и от него се разнася лек, но същевременно пронизителен звук.

– Еми беловесус, ими битуриджес...

Стенейки болезнено, мъжът коленичи пред необятността на тази мощ. Внезапно е разтърсен от кашлица, която отваря отново раната на хълбока му. Кръвта потича по пода, той се гърчи от болка, докато премине кризата.

След това пак бавно повдига погледа си към камъка. *Врил*, енергията от Космоса, започва да протича по измъченото му тяло и с мълчаливо безсрамие, мъжът вкухва като змия от нея, опитвайки бавно и с наслада въздуха с върха на езика си. Най-накрая е успял да разгроми врага си и вече нищо не може да го отдалечи от победата. Скоро *Силата на създанието* ще бъде негова.

Изправя се, докосвайки с ръка чистата и бляскава повърхност на сферата, която веднага се покрива с тъничка паяжина от сини енергийни лампи. Отмества наметалото си и изважда дълъг, тънък меч със силно наточено острие, изковано от толкова лъщящ метал, който грее със собствена светлина. Прецизни гравюри, отвори и улеи го доукрасяват, придавайки му изящен и същевременно внушителен вид. Изважда го и го завърта с две ръце над главата си. Нощният въздух подухва през декоративните прорези в метала, произвеждайки звукове и свистене, от които целият храм мигновено започва да трепери.

– Аз, господарят Кенат, се провъзгласявам за новия Велик владетел!

Със светкавичен жест стоварва меча си в средата на Камъка Могонис, забивайки го чак до дръжката.

Водопад от светлина избухва от пукнатия глобус, отхвърля мъжа назад и той се удря в скалната стена. Неудържим вятър започва да кръжи из светилището, а блясъкът и топлината се увеличават до такава степен, че стават непоносими. Земята започва да трепери и въздухът се изпъхва с остър и сърцераздирателен вой.

Всичко това продължава само миг и след това отново се възцарява тишина. Сякаш храмът е място, изоставено от хиляди години. Камъкът е разцепен, а от пукнатината на глобуса потичат осем флуида, излъчващи пъстроцветни

светлини. Червена, зелена, светлосиня, лилава, оранжева, жълта, синя и бяла. Осемте нажежени магми се спускат като ручей към земята, оформяйки се магически в осем малки светещи сфери.

Кенат се съвзема мъчително след силната експлозия, огънят от това вълшебство е изгорило плътта му, овъглявайки я. Всичко човешко, което е имал в себе си, вече го няма. Изчезна с тази магия. С пръстите си като на скелет докосва обезобразеното си лице. Носът му сега е клюнообразен къс от изсъхнал хрущял, а очите му приличат на два пламтящи процепа, хлътнали в орбитите на оголения му череп. Силите го напускат, така както и способностите му, но няма значение.

Вече е въпрос само на няколко мига.

Съдбата му е на път да се изпълни.

Осемте вълшебни сфери блестят пред него, в близост до двете големи възпламенили се отломки от Камъка Могонис. Ужасяващата маска на магъосника се изкривява в усмивка.

Осемте Сидхит, силата на вселената, сега са негови.

Навежда се, за да вземе плода от своето злодеяние, когато отново трус, подобен на земетресение, го запраща на земята.

Разцепеният Камък се връща към живот. Вибрира, кара забитият в сърцето му меч да блести, връхлитайки го с толкова висок и силен пламък, че преминава от другата страна на тавана. Нова вълна от енергия разтърсва храма.

Кенат остава като вцепенен пред ужасяващото насилие, което подбуди. Небето започва да се гърчи под напора на облаците, които се завихрят около огнения език и засмукват към себе си всичките виелици на света. Прикован към земята, магъосникът се опитва да се освободи от невиди-

мата сила, която го парализира. Промъква се между енергийните потоци, които се разбиват в стените, опитвайки се да се доближи до Сидхит. Камъни и отломки се сипят върху него, но нищо не може да го отдалечи от съдбата му. Продължава да се промъква, като не обръща внимание на раните си и протяга мършавите си пръсти към сферите.

Внезапно детски плач надвива всички шумове. Кенат се обръща към източника на звука. Ярост разпалва чудовищното му лице. Вдига едната си ръка.

– *Нертос Оч...*

Не успява да довърши проклятието си, защото силна и непозната магия го връхлита със силата на гръм...

Събуждане от един сън

...**Ъ**ам!

Повдигам изненадващо глава, сякаш на няколко сантиметра от ушите ми е избухнала бомба. Объркан съм. Колко ли е часът? Къде се намирам? Очите ми са залепнали, но забелязвам, че някаква сянка е надвиснала над мен. Прекарвам ръка през челото си и се опитвам да я фокусирам.

Учителят Абона се е навел над чина ми със стиснат юмрук и поглед, втрещен в зашеметеното ми изражение.

С три думи: в-беда-съм.

– Моите поздравления, Леонардо Гебо! Така ли се прави в час?

Поглеждам го сконфузено, без да успея да измъкна дума. Приглушените подхилквания на съучениците ми звучат като фон, обърквайки ме още повече.

– И така?

– Не се чувствам много добре... – промърморвам с пресъхнала уста.

Гримасата на Абона мигновено се променя, превръщайки се в омразната му ехидна усмивка.

– Не се чувстваш добре ли? – пита ме саркастично.

С едно от най-добрите ми изражения на жив труп, разтърсвам леко червената си грива, опитвайки се да пребледнея, за да направя още по-достоверно твърдението си.

– Сега ще те изпитам!

Никакъв ефект, изпълнението ми не подейства. Въздишам, давам си кураж и се отправям с наведена глава към черната дъска. Този малшанс не трябваше да се случва, изобщо не трябваше да се случва. Минималното, което ще си навлека с това, е още един минус в дневника.

Учителят стои пред мен в позата на йерарх, с която ме кара да се чувствам още по-нищожен от това, което съм. Не мога да го понасям. Според мен той не е истински преподавател, а демон, който съществува само за да ме измъчва. От години неуморно ме преследва: първо като директор на началното училище, след това като частен учител, когато бях в основния курс. А сега, изглежда абсурдно, но и в първата година от гимназията, пак се сблъквам с него, този път като учител по точни науки. Ако го знаех, със сигурност щях да си избира някое друго училище.

Стигам до „ешафода“ и вземайки парче тебешир, оставам в очакване на изпълнението на присъдата. Чувствам се поморавял, надявам се, че поне омразните ми лунички ще омекотят смущаващата руменина.

Взирам се за няколко секунди в палача си, човек със строг вид и напълно лишен от хуманност. Чертите на лицето му са нахвърляни като в скица върху плешивата му глава, лъскава като топка за боулинг, с малки светли очички, които контрастират с черните му рунтави вежди и занемарената му брада, нюансираща квадратната му челюст.

С невротично движение отмества тетрадките и моливника и сяда на чина ми. Гледа ме леко наклонил глава с обичайното си гаднярско държание. Подразбира се, че за него

учениците не са друго освен беля, досадно препятствие в работата му. Нещо като кучешките лайна за градинаря.

– Би ли могъл да повториш пред съучениците си това, което току-що обясних?

Олюлявам се, облягам гръб на стената.

Не, не видя ли? Снях.

– Да, разбира се... – отговарям му обаче.

Буйните му вежди се раздвижват и няколко косъма от тях се изправят като чифт пипала на насекомо. Има също-то изражение като това на голям жабок в очакване на някоя тъпа муха да се доближи на дължината на езика му.

– Вие днес обяснихте...

Объркан съм, както никога досега. Навеждам поглед над черната повърхност на дъската, където са надраскани две гигантски концентрични дъги, очертаващи нещо като мост. Отгоре, в единия ъгъл, има кръг, може би е слънцето. Виждат се и стрелки, които слизат и се изкачват, някои отскачат над завоите, други ги преминават. *Това нещо вече съм го виждал, но къде?*

Започвам да ровичкам из паметта си: има нещо общо с планетите, мисля. Идват ми наум заглавията на няколко научно-фантастични комикса и сюжетите на филми, които напоследък съм гледал, онези, в които се разказва за предстоящи за разрушение светове. Или пък е нещо, което съм видял по телевизията или в Интернет? Или може би съм го прочел, прелиствайки учебника? Вероятно. Ето, точно това са моментите, в които бих искал *Гугъл* да ми е под ръка. Бих се задоволил и с *Yahoo! Answers...*

– И така? – настоява Абона.

– Ами... да... *Хайде, Леонардо, мисли. Мисли!* И така... Слънцето, а стрелките представляват неговите лъчи, може би топлината... някои от тях отскачат върху тази гигантска

дъга. Разбира се, отскачат върху атмосферата. Правилно, атмосфера! Значи говорим за климат, за... Вие днес говорихте за парниковия ефект, нали?... – Питам го почти останал без дъх.

Абона продължава да ме наблюдава със скръстени ръце.

– Вярно е, нали? Това е схемата за парниковия ефект?...

– Мен ли питаш, Гебо?

– Не, не... това е парниковият ефект. Твърдя го.

– Е, и? – продължава.

Отлично, преминах първото ниво. Хвала на паметта ми. Ръцете ми са подгизнали от пот, а парченцето тебешир, което стискам между пръстите си, драматично започва да се рони. Решавам да кажа всичко, което знам по въпроса, опитвайки се да го обобщя в едно изречение, което да може да удовлетвори моя мъчител.

– Касае се за явление свързано... с климата.

– Да... – казва той с половинчата садистична усмивка.

– Способността, която една планета има, за да задържа... малкото топлина, която идва... от Слънцето...

– Какво прави възможен този процес?

– Атмосферата, нещо като обвивка, съставена от газ, който...

Абона ме спира, махвайки с ръка, с държанието на човек, който изглежда шокиран. Сигурен съм, че не му изнася фактът, че се справям добре.

– Тогава би ли могъл да ми кажеш защо се говори за проблеми, свързани с парниковия ефект? – пита ме без никаква разпаленост.

– Заради замърсяването на околната среда... мисля.

– Тоест?

В какъв смисъл *тоест*? Защо този на всяка цена иска да ме постави в затруднение? Защо? Усещам как в мен расте

чудовище убиец, ярост, която в този последен период от време започва да става все по-неудържима. Опитвам се да се въздържа. Но избухвам.

– Нямам никаква идея! – изкрещявам неочаквано, от което целият клас се вцепенява.

Обхванат от внезапен изблик, хвърлям към учителя парчето тебешир, което държа в ръката си, и го уцелвам право в лицето. После, преди още той да реагира, се качвам върху катедрата и с ритници разритвам на пода всичко, което е върху нея. Тъпча автоматичната му писалка, чак докато чувам как започва да хруска под подметките ми. След това вземам дневника, вдигам го над главата си като военен трофей и ръмжейки, го разкъсвам по шевовете надве. Късам го на парчета, а страниците му се разлетяват навсякъде. И, докато наблюдавам слисаното му лице, започвам да пъхам в устата си късовете хартия.

– Сега какво ще кажеш? – питам го, като междуременно дъвча цифри и имена. – Ето ти го тук парниковия ефект!

Това последното изречение кънти в главата ми като вик.

Връщам се към жестоката реалност, в която все още стоя на крака, вдървен като чироз пред учителя, който ме гледа с равнодушното си изражение, все още в очакване на моя отговор. Хвърлям един поглед към съучениците ми, които ме гледат мълчаливо. Непознати лица, които са се вторачили в мен на фона на зелените избелели и мръсни стени.

– И така, Гебо? Мислиш ли да ми отговориш до края на годината?

Чувам отново приглушени подхилквания и решавам да отговоря.

– Замърсяването на околната среда предизвиква глобалното затопляне.

– Защо тогава се забелязват и моменти на снижаване на температурите? – пита ме незабавно.

– Хъм... нарушаване на равновесието? – колебая се.

– Или началото на края? – отвърща той с кисела усмивка. – Добре, достатъчно. Може да се върнеш на мястото си – добавя рязко, почесвайки се по плешивото си теме.

Най-накрая! Менгемето, което стискаше стомаха ми, се разхлабва: спасен съм и, в общи линии, не се представих толкова лошо. Учителят става от чина ми и тръгва към катедрата. Нищо не казва за резултата от изпитването. Сигурен съм, че ако бях разиграл глухонямата сценка, щеше да ме унищожи без много да се церемони, но днес удоволствието му на мъчител беше излъгано. Затова нито дума, нито оценка. За мен така е още по-добре и благодаря на небето, че успях да се избавя.

Връщам се на мястото си със спокойно сърце, прескачайки раниците, които задръстват пътеката. Хвърлям поглед на чина зад моя и наблюдавам скришом Майя, която със своето обичайно отнесено изражение се визира в нищото. За кого ли мисли?

Със сигурност не за мен. Познавам я отдавна, още от времето, когато бяхме деца, и въпреки че съм влюбен в нея от много години, никога не намерих смелост да ѝ го кажа. Проблемът е, че съм наясно за липсата ми на какъвто и да е шанс: ние сме само приятели, готови да дадат живота си един за друг, но нищо повече. Затова засега се опитвам да се задоволя с това.

Майя наистина е най-красивото момиче, което някога съм виждал. Наследила е екзотичните черти и кехлибарената кожа на майка си, която е индийка, а аз бих могъл да стоя с часове да се наслаждавам на изящния ѝ профил, чак докато напълно се изгубя в зелените ѝ като нефрит очи. А

парфюмът ѝ? Ароматът му е едно от най-хубавите неща, които някога съм помирисвал, а всеки път, когато се смее, разтърсвайки буйната си къдрава коса, от прекрасното му ухание краката ми се подкосяват и изпъхват стомаха ми с пеперуди.

Знам, че съм лудо влюбен в нея. Въпреки че Майя не го забелязва. Но, от друга страна, как да ѝ се разсърдя? Разбира се, че не отговарям на нейното ниво: само за някакви си девет месеца, откакто съм в гимназията, успях да си създам славата на „странен тип“, онзи затвореният, интровертния, който не се сприятелява с никого.

Освен всичко останало съм сирак и всички го знаят. Биланка и Алфонсо, моите осиновители, са прекрасни хора. Взели са ме при себе си, когато съм бил на няколко дни и от този момент са ме отгледали като свой собствен син, без някога да ми е липсвало нещо. Не мога дори да си представя живота си без тях, но от миналото лято, когато решиха да ми кажат истината, нещо вътре в мен се промени. Нещо, което започна да почуква в главата ми, разбивайки на пух и прах сигурността ми. И с всеки изминал ден ме превръща във все по-мнителен и ядосан на света човек.

Не мисля, че мама и татко са забелязали как се чувствам. Може би само Майя усети, защото тя наистина е най-добрата ми приятелка.

– Отворете учебника на страница 235.

Думите на учителя ме връщат рязко в действителността.

– Глава осма, параграф шести. Парниковият ефект. Ти – каза, посочвайки едно момиче от предпоследния ред – чети.

От дъното на класната стая съученичката ми започва монотонно да чете.

– Парников ефект. Парниковият ефект е природно яв-

ление, което...

Пълна скука. Тази „приспивна песен“ ме захвърля отново във вцепенението отпреди малко, сънливост, която не мога да си обясня. Сандвичът, който изядох за обяд в междучасието, е като нажежено кълбо в стомаха ми, което подскача из него, тежко като воденичен камък. Може би идеята ми да го натъпкам с всичките онези гадости, не беше брилянтна. С лакти върху чина и с опряно на ръцете чело, се преструвам, че слушам урока. Позата ми е стратегическа, този път никой няма да забележи, ако задрема за миг. Ще са ми необходими няколко секунди, време, което ще ми е напълно достатъчно, за да се съвзема от това странно замайване. Притварям за миг клепачи и оставям съзнанието ми да се замъгли...

Всичко се случва ненадейно. В главата ми проблясва ослепяваща светлина. Усещам силен бодеж между очите и веднага след това видението на някаква уста. Жестоката ѝ усмивка открива ред снежнобели и остри зъби.

– ... *Къде сишши?* – шепти в ушите ми някакъв глас.

Тонът е толкова ехиден, че смразява кръвта ми.

Подскачам, разтърсен от тръпка. Оглеждам се наоколо, за да разбера кой ми говори, но, изглежда, никой не ми обръща внимание: всичките ми съученици продължават все още да слушат изчитането на текста. Задъхан се обръщам към Майя, която отегчена рисува върху чина сърчица, около името на някакъв Симоне. Забелязвайки ме, вдига погледа си към мен.

– Някакъв проблем? – прошепва с усмивка.

– Не, не... никакъв.

Обръщам се напред, докато се опитвам да разбера откъде се появи видението, което току-що зърнах. Зашеметен, но вече по-бодър отпреди, започвам пак да се преструвам,

че слушам четенето на урока. Навеждам глава над учебника, взирайки се като кретен в мастилените думи, които изпълват страницата му.

Ушите ми пищят и усещам как мозъкът ми се клати из черепа като човека-каучук, но този път пиян. Какъв беше този глас? Затварям очи и си поемам дълбоко въздух.

И ето я пак онази уста с посинели устни и прекрасни зъби.

– *Моят господар Кенат те търси...*

Не издържам. Скачам на крака, докато река от пот се стича по гърба ми.

– Всичко наред ли е, Гебо? – пита ме веднага учителят.

– Да, да... Благодаря – отговарям му смутено.

– Може би трябва да спим малко повече през нощта и малко по-малко в училище, какво ще кажеш?

Отново подигравателните подхилквания на съучениците ми.

– Продължавай – заповядва после на ученичката. – Гебо, а ти сядай.

Четенето продължава отново.

– Лео, какви ги дробиш? – мърмори Майя зад гърба ми. – Ела на себе си!

Сядам, обзет от топли вълни, които се изкачват до якичката на ватираната ми фланела. Прекарвам ръце през челото си, разтърквам силно очи. Чернилка. Това, което виждам, е само някаква глуха чернилка, в която пулсират сини и тъмночервени петна.

„Успокой се! – налагам си. – Успокой се и продължи да си поемаш въздух.“

Досадното мрънкане на момичето изпъва отново класната стая, но аз повече не го чувам: гласът ѝ е като далечно ехо.

Като изпаднал в транс, сграбчвам един молив и оставам върха на графита му да танцува по белите страници на тетрадката ми, превръщайки се в роб на нуждата да видя картините, които се роят в главата си. Не разбирам *защо* го правя, все едно нещо вътре в мен ми казва, че е важно. Вече почти две седмици рисувам подобни неща, откакто започнах да имам тези... как бих могъл да ги нарека? *Кошмари*? Вече съм изпълнил страниците на тетрадката си с драсканици, всичките еднакви, всичките изобразяващи едно и също.

Ръката ми сама се движи по листа. Започва да скицира голям каменен купол на магически храм, чиито снежнобели островърхи покриви се извисяват към небето, и дракон, който надвисва над входната му врата. След това нахвърля чертите на онова същество. Кенат. Стегнато, обгорено тяло и мантия, която изглежда като ушита от сиви пера... Не, това не са пера. Наметалото му се състои от усукваща се спираловидно около тялото му пепел, подобна на пепелните крила на нощните пеперуди.

Виждам отново фигурата на Кенат да стърчи в светилището. За миг си давам сметка за абсурдното усещане, че съм пред него, сякаш тази рисунка наистина се е вселила в мен. В главата ми се връща онзи сладникав и съскащ глас.

– Даа... *приеми това, което си... приюти в себе си моя подар Кенат...*

Замижах много силно, докато очите ме заболяха.

Неочакваното биене на звънеца ме кара да подскоча. Край на часовете.

– Добре. За следващия път научете цялата глава! – заповядва Абона, извисявайки глас над дърдоренията на търговците си ученици.

Аз обаче действам бавно. Чувствам, че земята под краката ми я няма.

– Всичко е плод на въображението ми. А и стресът от приближаването на края на учебната година си казва своето – процеждам през зъби.

– И така? Какво ти става? – пита Майя, докато подрежда раницата си.

– Уморен съм – омаловажавам нещата. – Само съм малко уморен.

Усещам напрегнатото си лице, но се опитвам да се усмихвам, за да не бие на очи.

– Часовете при Абона са цяло мъчение, знае се... но да рухнеш чак до такава степен по време на неговото обяснение... – засмя се тя, поклащайки глава.

Ароматът на парфюма ѝ се разнася около лицето ми като приток на свеж въздух в този лош момент.

– Трябва да мина за момент през канцеларията – продължи Майя. – Ще се видим ли на двора?

– Добре.

Проследявам я с очи, докато изчезва зад вратата на класната стая. Замаяно се опитвам да затворя тетрадката си... Бум!

Ръката на учителя се стоварва отново върху чина ми. Сграбчва изрисуваните страници и силно ги издърпва към себе си и без да промълви и дума ги поднася към очите си. Усещам как червата ми се сплитат и стомахът ми се хлъзга надолу към краката. Оглеждам се наоколо, забелязвайки, че класната стая се е опразнила напълно. В нея сме останали само аз и той. Абона не откъсва очи от моите скици. Присвива очи.

– Драсканици, които съм правил у до...

Не ме оставя да довърша лъжата си. Навива на руло те-

традката ми и я слага в джоба си. Опитвам се да поговоря отново с него, но той се обръща и без да промълви нищо, излиза от класната стая.

– Добре – въздъхвам. – Сега вече официално съм в беда.

Взимам моливника си, когато внезапно пак ме обземат топли вълни, по-силни от предишните. Строполявам се върху стола и някакъв черен вихър ме поглъща.

Една висока и стройна фигура изниква от мрака на пещерата и върви, за да достигне до прага на бездната, която се отваря под нея. Дупката е толкова голяма, че не можеш да видиш границите ѝ, а тъмнината е такава, че покрива всичко.

Съществува то стои неподвижно, обгърнато с дълга черна дреха, направена от същия димен мрак, който го обгражда. Въздиша, като че очаква нещо. Огромното му чело, набраздено от безброй тънки сини капилляри, е обкръжено от черна лъскава гъста коса, която се спуска по раменете му. Лицето му е по-бледо дори от на мъртвец, а очите му са огледало на възможно най-чистата убийствена лудост, обобщение на всичко коварно, което може да съществува: два ириса в кървавочервен цвят на фона на млечнобели очни ябълки, потънали във виолетови кухни. Парализиращ поглед. Поглед, от който няма спасение.

Слаб полъх от топъл въздух развява едва-едва туниката му, откривайки бледите му крака. Усмива се. Изостреното му лице е разтеглено в жестока гримаса. Устните му са по-синели, а блестящите му зъби са като на хищник.

Ветрецьт, който подухва от дълбината на пещерата, се превръща във вихър от врял въздух. Демонът разперва ръце, оставяйки се въздушният порив да разбърка димните спирали на дрехата му.

– *Мой господарю Кенат, Антедиос ти носи новини – казва с пронизително съскане.*

Полъх и червено сияние. Огнен проблясък преминава бързо през пещерния мрак. Земята започва да трепери и от тъмните дупки на скалите изхвърчат пръски от лава, които се стичат към намиращата се в ниското бездна, оформяйки едно нажежено езеро. Огнените езици осветяват бледото лице на демона, все така разлято в ехидна усмивка.

Глас, звучащ като ръмжене, изпълва жаркия въздух и скалите пращат под него.

– *Намери ли го?*

Демонът кимва в знак на съгласие, коленичейки пред извиращите се пламъци.

– *Мой Владетелю, момчето се разкри.*

Струйка лава избликва от средата на езерото, достигайки тавана. Нисък и дълбок смях ехти в празнината.

– *Антедиос...*

– *Мой Владетелю...*

– Бъди много внимателен – продължава спокойно владетелят. – Искам момчето. И знаеш, че не приемам провали.

– Няма да те разочаровам, Господарю мой. Нашите шпиони са навсякъде. Неговата светлина отново заблестя. Ще изчакаме само момента на контакта.

– *Намери го и го доведи при мен!*

Повърхността на огненото езеро се дупи.

– Да, Господарю мой. Сетивата ми казват, че се намира в света на човеците. Да се надяваме, че е...

– *Леонардо!*

Събуждам се внезапно. Лежа на земята, а тилът ми е подпрян на раницата. Над мен със зачервено лице и дългата си снежнобяла брада се е надвесил Марио, училищният

хигиенист от първия етаж.

– Какво е станало? – питам зашеметен.

– Не знам, ти ще ми кажеш. Влязох в класната стая и те намерих на пода, припаднал – обяснява ми разтревожено.

Надигам се да седна, забелязвайки, че съм подгизнал от пот.

– Полека... – мърмори Марио, придържайки ми гърба. – Искаш ли чаша вода?

– Не, благодаря... – Напълно съм дезориентиран.

– Добре ли се чувстваш?

Взирам се в нищото, мислейки отново за кошмара, който току-що бях сънувал. Ама кой, по дяволите, беше този?

– Леонардо? Какво ти е?

– Нищо ми няма, сега съм по-добре...

Марио ми хвърля подозрителен поглед, но не го лъжа, в действителност сега се чувствам по-добре. Сякаш благодарение точно на това изпотпяване съм се отървал от неразположението, което чувствах. Очите ми обаче продължават да блестят. Дори Марио го забелязва.

– Знаеш, че можеш да ми се довериш...

Вярно е. Марио е единствения човек, с когото успях да установя подобни на приятелски отношения през тази първа година в гимназията. Поглеждам го в бистрите честни очи и забелязвам разтревоженото му изражение.

– Наистина съм добре – уверявам го.

– Не ми казваш истината – изрича той, вдигайки ме от земята. – Разкажи ми тогава как мина днес?

– Хм...

– Тоест?

– Абона... винаги ми диша във врата, мрази ме.

Изведнъж ведрата усмивка се разлива сред бялата му брада.

– Хайде, хайде, не говори така. Той само си върши работата. Учителят Абона не е толкова лош, колкото изглежда... въпреки че в действителност, понякога дори и на мен ми се иска да го удуша!

Казвайки така, настръхва внезапно и започва да имитира с много смешна гримаса свирепото държание на преподавателя. „Марио, забелязвам, че учениците се шляят по коридорите. Би ли могъл да ги разкараш?“

Смеем се и двамата, докато напрежението полека-лека започва да изчезва. Както обикновено, Марио е успял само за миг да ми повдигне настроението.

– Не е ли по-добре да повикаш родителите си да дойдат да те вземат?

– Не, спокойно. Ще се видим утре.

– Моля те, грижи се добре за себе си и бъди внимателен.

Коридорите вече са почти празни. Следобедната светлина се спуска като пиластри, в които танцуват пращинки, от капандурите по цялата дължина на входа. Преминавам през тази неосезаема колонада, която вибрира под стъпките ми.

Нямам търпение да изляза оттук.